

ده مويست له ژيانه وه ههنگاو بوژيانيني ديكه هه لنيم . نا .
له ژيانه وه بوژيان .

نمونه ي ديش هه ن كه له سنوور به در ويل و سه رلشينو اوو
گومبرا بوون . ناي ، چ دوزه خيكيه دادگاي ناخ وده روون .
نای ، چهند به ختيار و سه رفرازه مروفي خاوين و ساكار .
نه و سوسه وليكدانه وانم تووشی زینده خه ونيان كردم .
به دم ريگساره خه ونم به در باز بوونه وه ده دي ، كه شه ويش
را ده كشا ، ده بوومه قه ره ول و تفم له تاريخي ده گرت هه تا خه و
ده بيردمه وه . شه ونيك خه ونم بيني . كي بيته خه ونم باشه ؟
هه چه نده ميشكت بخه يته كار ؛ ناوي نايه ته سه رزارت
چونكه هيجيكمان روخساريمان نه ديوه وپه ته مه ني ئيمه ي
ني به . نه و پيغه مبه ره چهند سه ده به كه ، سه ر بلند و
به خته وه رانه ، به خاك شادبووه . ده زاني مام نه حمه دم هاته
خه و ! كام مام نه حمه د ! ؟ بوله جه زه رته سي خاني بترازي ،
كه سيكي نه و تومنان بووه دهنگي زولاني هه نده راني سه رسام
كرد بي ! وه كو خدري زينده موي سه رو ديني چه رمو بوو .
خاوين وهك به رگه سه ي به كه ي . له بي سوزي به سه رما هيناو
گوئي :

«هه تواني زام و ده ردی توله کن منه» وهخت بووبال بگرم .
« . . ده بي به خاوينگه يه كي سامناكدا تپه ريت . »

گوتم : « كينوي قافم بوپه نجه نمابكه ده چم . قه لاني
ته ليساوي درنجانم بو ده ست نيشان بكه يت ، به چنكه ربي
بيادا هه لده گزيم . »

گوته وه : « بوله كه م . . به وه باگژ ده بيته وه كه دينوي بوژ
بكوژيت . »

برسيم : « خاله . . دينوي بوژ له كام قوژ بن و شه شكه فتی نه م
زه وي به دايه ! ؟ »

نه و به روويه كي رهنده وه خه نده بگارانې كردم .

«دينوي بوژ واله نيو جهنگه لي كه سكد ، له ژير دره ختيكي چل
گه زي گه لا سيگوشه يي دايه . چل و لقي داره كه به بيچروه

نه ژديها ده جن . »
من خه په سا بووم . .

«جهنگه لي كه سكيش له وديسوي كينوي ره شه . كينوي
ره شيش وا له روخي روژه ه لاني زني سوور . »

ويجا ده مي نووقاندو . . نه ما ! له خه ورا چله كام . « زني سوور !
كينوي

ره ش ! جهنگه لي سه ورا ! دينوي بوژ ! په لكی سيگوشه يي و

دره ختي چل گه ز ! ! » كه وتمه خوم . ده بي ريگساي هات و
نه هات بگرمه به ر . تويشووم له چاروكه كه ونيكي نه نكم

نالاندوله كه مه رم به ستا . كهوشی چه رمه گاميشم له بي
هه لنيشا . هائيره وه هائيه وي . شه وم دي . روژم كرده وه زني

سوورم بري . سويندم خوارده به ؛ نه گه ر دينوي بوژ نه كوژم
نه گه ر يمه وه . روژنيك ، له پيچي كولانيكدا به ر ده سريژنيك

كه وتم . له ناو خويني خوما گه وزامه وه . كه سينك به هانا مه وه
نه هات روحم به له شمي گوت : « نه كه يت به ريت ، چونكه

مردينيكا ناوها هيج ناگه به ني ! شوينه زاي دلوقانيش نه فره ت
لي ده كات و . . . خاك گوره وشارت ده دات . » بويه ته كانه

دايه خوم وراست بوومه وه ، هه ر نه وده مه ش بريرم دا كه
چاوين بيمه وه ، دواي نه وه مردن براگه وه ري هه موونه . نا ! . .

پيشه كي له ليسوازي زيبه كه دا هه ستم نه روو به ري نه وه كه
راگرت و نه و جا گه لا وپووش و په لاشم هه نديا ده نه وه كه وه بو

دياري كردني خولگه و گيژنيگه كان . ديمه جه به يه كي خوينمژ
په يتا په يتا په له كاني به سه ر ناوه كه دا ده گيري . من نه جه وده عب

بترسم ! چله وده عبا بووم . نه و گوزه ره دا ، شه ش جهوت جرحه
كويزم گرت پاش نه وه ي به له قه دارنيك كونه كانيانه هه ندي .

رووت بوومه وه . چل و كه وشه كه م به چاروكه كه وه نه بان سه ره
توندر كرد . ده ستاويزنيك جرحه كانه تور هه ندي . جه كه جم

به ره و جرحه كاني ناو گيژنيگه كه . من به هه نه زني و به يي مه به
په ريمه وه برو . برو . برو . پاشكوي شه وه به پيشهنگي

گزينگه وه گري دا . هه نده زاني هه ووزي كينوي ره شه . نه به ر
خومه وه خوم دواند « چون نه زني سووردا جه و گيژنيگه هه بي

نه ليه نه له م كينه شه درنجيك هه به . ده بي چيم بيته ري !
كوللاره ي هه ر دوو چاوم قرين . نه دوور را گوريسيكه دي شوژ

بووه خوارى ! ! ده سه جه ي هه ر نه و تپه ميره زمه ي
حه كايه تيكي نه نكمه وه . هه ر زوو چه ته ونيك نه تيماري باريكه

زيه كه دا پيشوازي كردم .
- «ماندي نه بي پيروت . نه وه كينه ده جيت ؟»

- «توبزاني پيروتنه ناوي ، ده شزاني بو كوي ده چم . »
گوته وه : «ده ووره بان پشته بتگه به نمه نه و ندي جهنگه ني
كه سك . »

نه وه ي گوت و دانسه وي . سه رنجم دا وا كنيكويه كي
به پاشه وه به ! گورج نه نكم گوته ني ده ستم بو دوخينه كه م
بردو . گرينكه ترانند . ميره زمه كه بووه نه و نه دوكن و

هه لکشا، پرزم هاتهوه بهر و سه سهر سه ختانه هه ننگام هه له نپايه وه. گویم نه دايه به سه له كه و ره وه زو هه له مووتی هه زار به هه زار گویم نه دايه جنو كه و تارمانی و تاپو. هه ندم زانی وام له تروپکی کیوی رهش. هه تا چاو برکات لیره واریکی بهرین و چرم لیه ده رکوت، چوومه سهر قوتکه یه كه و له ویهوه، جووتی کیشه که ی رهنگه ناوی له ناشیانهی دیده کانه وه چوون بوئاسمانی جهنگه له که. ئاسمانی جهنگه له که زه ریا به کی کوزه که بوو. «هه ره دهبی پرۆم. سهریکه هه نامه و نایگیرمه وه. نه مه به دوو ریانی پر سیاره نه زه لی به که.»

به دم شور بوونه وه دا، دیمه نه تو ماره کانی هوشم نو فرچیان له گیانم گرت. نه وه تانی بارانی زه رده چه وه. نه وه تانی سهر ژمیری دوو وقه ره جه کان پتر دهبی. چاله دانه و نیله ی هه تیو. په رهی نه تک کراوی بن بنچکان. زاروله ی فیدار. بزهی توراو. گریانی بیده ننگه. شه به یخووتی بز نمژ وک و کوله ویه یاب و گوره له که نه. نای چه ند ئاسانه ستو ونده ی به شمال بکه یته سیداره، ئاسانه وهك پاروو گلاندن و په یق ریز کردن، وه لی کی داری سیداره یه كه ده کاته لانکه و شه قشه قه بو ژیر کردنه وه ی کور په یه کی خه وزراو. سیم دهبیته ته له بندو هه مه ده شیبته ده رزی و نه موسیله. سهرتان نه به شیبتم نشیوام بری. دیتم و له ژیر دره ختیکی بنسدا، ده نه دیویکی بو ریشتی داوه ته خوره تاو. ئق و جلی دره خته که به تووله مارو و بیچووه جهزب ده چوون! که با هه لیده کرد، گه لا سیگوشه یی به کان فیشکه یان لیه ده هات. له په نای کونه ره داریکدا خوم مه لاس دا، دیوه که خه وه نو تککی ی بوو. مه مکی چه بی هه لدا بووه سهر شانی راستی و مه مکی راستی هه لدا بووه سهر شانی چه بی. مه مک چ مه مک! هه ریه که یان وه کوتای ده ستاریک!! مه مکی راستیم توند توند گرت و گو یه که یم نه چه شنی کور په یه کی ساوا مژی. مژی. مژی. مژی. مژی. مژی. هه تکو هه ناسه سور بوو. نه نکم ده یگوت.

«که مه مکی ده نه دیوت مژی به کوری خویت ده زانی به لام له هه نهجت و په نپ ده گه ری بو نه وه ی بتکاته ژه میکی خوی.»
دیه که نه ریه کی لیه هات. ناخیکی هه لکیشاو هه ناسه به کی دایه وه. له دم و کونه لووت و گریه کانیه وه دو که له ده رچوو! دهنگی بهرمان و هه ره سی رنوه به فر هاته بهر گویم

«به سه. به سه، هه ی بتیاده می زور زان، وازیته کورم، ده نا ده مخسیتیته ناو کلوری دگانه وه. ده ی برو بیژنگیک ئاو لو دایه ی خوت بینه. زورم تینوه.»
بیژنگم هه لگرت و چوومه گوئی ئاوه که پشتین و میزهرو چارو که که ی نه نکم له ئاو هه لکیشان و نامه ناو بیژنگه که وه. «ده ی زارت بکه وه.»
نه شکه فتی زاری دابچری. چارو که و میزهرو پشتینه که م، بهك له دوا ی بهك گوشینه گه رو ویه وه.
«ئوخه ی. هه ناومت فینک کرده وه هه ی گوله که ی روحم. وه ره باوه شی دایکت.»
نووساند میه خوی و هه نده ی نه خایاند؛ خه و بردی به وه. دهنگی نه نکم له گویمدا زرنگایه وه.

«پوله که م، دیو رو حی له ناو کودی ده نی و شه وان به بان سهریه وه هه لیده واسیت.»
خوم له باوه شی وهر سووراندا. له خه و نیکی قورس دا بوو. نیگام نارده نیوان په لکه نوشته یی و لقه مار شیوه کان. گه شکه بووم. کودی به که به لقیکی نزمه وه ته که ته کی بوو! واچا که شه وور پزیک له کنی بینه مه وه بو نه وه ی دل کرمی نه نی متمانم بی بکات. وه راوردم کردو له ته که ی خوراکی دیوم خواردا! گوشتی کیسه ل و هیلکه ی کونه په بوو له گه ل هه زاری و شیر ی سیخور. نای که شه وان ی جهنگه ل چه ند سامناک و نه نگوسته چاو بوو. شه وی یه لدا بوو! شه وی دووم هه ر زوو خوم خسته خه وو به تیلایی چاو ورائیم ده له دیوه که دووسی جار کودی به که ی ماچ کردو له شونی خوی داینا یه وه. له نه کم پاکشاو زوو که وته مرخه مرخی گرانه خه وه وه. به ناسپایی خوم له ته کی دابری و به چوار په له خزامه پال دره خته که وه. له ونه وش چه ند ورده به ردینکم هه لدا بو نه وه ی بزائم به ناگادیت یان نا. دلنیا بووم به زورناش رانایه ری. ده ستم بو کودی به که بردو یه کسه ر به توندی و جه خته وه راموه شاندا. هاوار و پارانه وه له ده له دیو به رز بووه. «نه که یی. و امه که کوره شیرینه که م. له جیگای خوی دانی و وه ره ماچیکم بده ری. هانی ئم کلاود زیرت بده می. نه میخ پیلارنیکه که له پیت کردو که م که ده فریت. تو واز له و کودی به بی فهره بینه.»

زه له ته خوم لی که رکرد و تینی ده یان به نجلده رم له مه چه کم دا نو کرده وه. هه تا هیز و شنگم تیدا بوو، کودی به که م کوتایه سهر گا به ردینکی بن دره خته که. دیوه که به گویره ی راشله قاندنی کودی به که له تری داو. خولا یه وه. به سایه سهر زه وی. نه میتش گه رامه وه. که وشه که م دراو شه رمه که م سرا. قهرموون، نه وه لچ و گوی و که بووی ده له دیوه که له م پریاسکه دایه.